

כמה עולה לב שרוף?

מאת: שפי שפס

אני בוער כבר הרבה זמן בתוכי. בערה קשה, מאכלת. אני מנסה לשלוט באש, לכבות אותה אני יודע שלא אוכל. בכל פעם שנדמה לי שגובה הלהבות קצת פחת, נוחת עלי מלמעלה, מן הכיוון שמכונה "שלטונות", משב רוח אדיר של טמטום, של ציניות, של העדר ערכים, של זלזול בחיי אדם, של צביעות וחוסר בושה. עוצמת המכה מוכיחה לי עד כמה קטונתי מול איתני הרשע. אני מוטח ארצה בעוצמה ולשונות האש הפנימית לוכחות את ליבי. שוב איבדתי שליטה באש.

חשבתי שכבר ראיתי הכול. ניסיתי לנחם את עצמי שכבר אי אפשר להפתיע אותי, ובכך אשיג לפחות שליטה חלקית בפחד. אני פסיכולוג, ומי כמוני יודע, שאם אי אפשר לפתור כרגע את הבעיה, צריך לפחות לשלוט ברגשות הקשים. לא לאבד את הראש, לא לאבד את "התקווה", לא להיכנע לשיתוק של חוסר המעש ולחידלון. עד עכשיו החזקתי מעמד, למרות שהציפורניים שלי כבר שחורות כאפר.

אתמול נשברתי. לא קרה שום דבר מיוחד. אפילו ירד גשם של אשליות שאנחנו לא ארץ מדברית. ידיעה יבשה בעיתון, נדמה לי בחלק הכלכלי, הודיעה לי שקיימת פלוגתא חריפה לגבי השאלה מי יפצה את משפחות הסוהרים שנשרפו באסון האוטובוס. והדיון הפומבי העלה על המוקד שאלות מורבידיות: אם נשרף הסוהר בהיותו בתוך האוטובוס, אחראית חברת הביטוח. אם נשרף מחוץ לאוטובוס, אחראי משרד הביטחון. ויש תת שאלות משפטיות: מה דינו של סוהר שנשרף מטר מן האוטובוס, לעומת מי שנשרף במרחק 6 מטר מן האוטובוס? האם יש בכך הוכחה שהתחיל לבעור בתוך האוטובוס וסיים לבעור מחוץ לאוטובוס?

במהלך חיי המקצועיים למדתי להתמודד עם כל מיני חולים בעלי הפרעות קשות, כולל פושעים ופדופילים. אני מודה, לא פגשתי נקרופיל. זו הפרעה נדירה ביותר ומבצעה הספורים חיים במחותרת. והנה עכשיו, ללא שום הכנה, נחתה עלי חבורת נקרופילים, שלא רק שהם מחללים את כבודו של המת ומתעללים בגווייתו בפומבי, הם שורפים למוות גם את בני המשפחה שלו, שזה עתה קמו משבוע אבל, ורומסים ברגל גסה את האודים העשנים האלה.

זהו חברים. אין לי יותר עצות, נגמרו לי המילים. חברה שאין לה כבוד לחיי אדם ואין לה חמלה כלפי המתים, כנראה הגיעה לשפל ולסוף דרכה. עד שזה יקרה ייקח קצת זמן. הכתובת כתובה על המצבה באותיות של אש והנקרופילים רוקדים סביב מדורת השבט.

נכתב במלאת שבוע לאסון הכרמל, דצמבר 2010.

הכותב הוא מומחה בכיר בפסיכולוגיה קלינית ויועץ ארגוני